

JUKKA MÄKINEN

AIKAMEDIAN
JULKAISEMA
SAHKOKIRJA
Digi-
KIRJA

TARTSAN

J A K A D O N N U T K O N E P I S T O O L I

JUKKA MÄKINEN

TARTSAN JA KADONNUT KONEPISTOOLI

Tämä sähkökirja on tuotettu Aikamedia Oy:n vuonna 2011 julkaisemasta painetusta teoksesta.

Sähkökirjan tuotanto: Aikamedia Oy

Teoksen sähköinen jakelu ja osittainenkin kopiointi muuhun kuin lain sallimaan yksityiseen käyttöön ilman tekijänoikeudenhaltijan lupaa on korvaus- ja rangaistusvastuun uhalla kielletty.

©2011 Jukka Mäkinen ja Aikamedia Oy

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN 978-951-606-937-4 (sid.)

ISBN 978-952-252-094-4 (pdf)

www.aikamedia.fi

Sivunvalmistus Aikamedia Oy

Otavan Kirjapaino Oy, Keuruu 2011

Tartsan piteli kipeää nenäänsä ja tuijotti ympärilleen kauppakeskuksessa silmät suurina. Tilanne oli kaikkea muuta kuin normaali, ainoastaan kovaäänisistä kantautuva musiikki oli ennallaan. Kukaan ei kuitenkaan sillä hetkellä myynyt tai ostanut mitään. Ei edes harkinnut. Osa asiakkaista ja myyjistä juoksi kohti ulko-ovia, ja osa maastoutui kuka minnekin. Nainen, jolla oli täysinäinen muovikassi kädessään, heittäytyi kahvilan muovisen pöydän alle. Joku tukevahko nuori mies yritti tunkea itseään myyntipöydän alla olevaan pieneen rakoon. Se oli ilman muuta tuhoon tuomittu yritys, väli olisi ollut turhan tiukka laihallekin kaverille. Se ei estänyt häntä yrittämästä, pelko laitto koettamaan toivotontakin keinoa. Tämän kaiken kirkunan ja paniikin syy oli kaljuksi päänsä ajellut, maastopuvun housuihin ja tummaan huppariin pynttäytynyt nuorukainen. Hän huusi jotakin, mistä ei saanut mitään selvää. Pojalla oli käsissään konepistooli, jonka piippu teki laajaa kaarta.

Tartsan ei kuitenkaan maastoutunut tai lähtenyt pakoon, vaikka täysin tolaltaan olevalla pojalla oli kädessään hen- genvaarallinen ase. Se ei johtunut Tartsanin hurjapäisestä rohkeudesta, vaan siitä yksinkertaisesta syystä, että hän

tiesi jotakin, mitä ostoskeskuksen asiakkaat eivät tienneet. Kurpitsapään – se oli asetta heiluttavan pojan haukkunimi – kädessä oleva konepistooli ei ollut ampumakunnossa. Mistä Tartsan sen sitten tiesi? Jaa-a, se on pitkä juttu, joten kannattaa varmaan aloittaa alusta. Sen voin kuitenkin jo tässä vaiheessa kertoa, että juttuun oli sekaantunut koko Tartsanin jengi. Eli kaksoset Alvari ja Amanda, ynnä Elvis ja Inkkari. Eikä tietenkään sovi unohtaa Tiinaa tai Tartsania itseään.

1 . LUKU

Markus, kutsumanimeltään Tartsan, nuokkui silmät puoliummessa, ja ajatteli omiaan. Historianopettaja puhui "tärkeitä asioita", mutta yksikään lause ei taivoittanut pojan korvia. Luokassa oli hiostavan kuuma. Toukokuinen aurinko paistoi pölyisten ikkunalasien lävitse luoden hämäävän vaikutelman kesäisestä päivästä. Naapuripulpettia kuluttava Alvari oli hetki sitten hankkinut vaihtelua tylsään tuntiin lyömällä vetoa takanaan istuvan tytön kanssa. Varsinaista panosta ei ollut, mutta kumpikin seurasi tarkkaan Markuksen istumista. Kieltämättä pojan istuminen näyttikin menevän "hiinä ja hiinä" -osastolle.

– Saat nähdä, että Tartsan putoaa tuoilta.

– Ei todella putoa.

– Ja alle viiden mintsan. Sä häviät tän vedon ja meikä on taas kerran voittaja.

Tyttö katsoi sinisillä silmillään rehvastelevaa poikaa ja tuhahti halveksivasti.

– In your dreams only. Se on ulkomaankieltä ja tarkoittaa, että kuhan kuvittelet. Sitä paitsi, koska sä muka edellisen kerran oot ollu voittaja?

Poika ei vastannut mitään, oletettavasti siksi, että tiesi it-

sekin olevansa väärässä. Tylsien tuntien vastapainoksi nämä kaksi, Tiina ja Alvari, olivat kehittäneet tavan lyödä vetoa kaikesta mahdollisesta. Välillä karkeista, välillä limpasta ja välillä ihan muuten vain. Tiina, Alvari ja Tartsan viettivät aikaa yhdessä, touhuillen milloin mitäkin. Kolme muuta-kin nuorta liikkui samassa porukassa, mutta he kuluttivat pulpettia naapuriluokassa.

Sitten, ilman varoitusta, tämän rauhallisen uneliaan tunnelman rikkoi kolme asiaa, jotka tapahtuivat suurin piirtein samaan aikaan.

Ensinnäkin Tartsanin kännykkään tuli viesti, ja koska hän oli vastoin selviä ohjeita unohtanut vaientaa puhelimensa, niin viestin tulo kuului piinallisen selvästi kaikkialla luokassa.

– Pankaa merkille tämä vuosiluku. Sillä se on sellainen, joka teidän kaikkien pitäisi muistaa.

Opettaja ympäröi vuosiluvun liidulla, eikä edes Tiina, joka yleensä oli tarkkaan selvillä siitä, mitä opetettiin, tiennyt, mitä ihmettä vuosiluku tarkoitti. Alvarista puhumattakaan, joka kumma kyllä, vaivasi päätään asialla. Jos olisimme kuulleet Alvarin ajatukset, ne olisivat olleet seuraavanlaiset.

– Vuosiluku liittyy jotenkin ruudin keksimiseen tai toisen maailmansodan rauhan solmimiseen. Tai sitten se oli se vuosi, kun joku kahjo suomalainen Nurmikko tai joku sellanen oli juossut kovempaa kun muut. Sekin muuten on mun mielestä ihan ihme touhua. Jätkät juoksee rataa, joka ei ees johda mihinkään. Aina vaan tullaan samaan paikkaan takasin. Sitä paitsi mun alkaa olla nälkä. Ja itse asiassa on tosi niin, että toi Tiina on ihan hyvännäköinen lyyli. Ihan turhaan se aina valittaa liikakilojaan. Sillä sellaisia ole.

Mutta jätetään Alvarin pääkoppa rauhaan, tiedä mitä sieltä tulisi vastaan, ja palataan takaisin luokkaan.

– Piip, piip, pou, pou, muu, ammuu...

Markuksen viestin merkkiääni oli vähintäänkin omitui-

nen. Se alkoi piipityksellä, jatkui kummallisena moikunana ja päättyi lehmän ammuntaan.

Viesti sai Tartsanin havahtumaan, mutta ei millään järjellisellä tavalla. Hän nimittäin putosi tuolilta lattialle antaen näin Alvarille voiton vedonlyöntikisassa.

Kun lattialle romahtanut poika vielä huudahti sanan ”ruskeat”, koko luokka oli revetä naurusta.

– Se on ihan pihalla.

– Täh, sehän on luokan lattialla.

– Juu, mutta noin niinkun vertauskuvall...Äh, antaa olla.

Vain Tiina ei nauranut muiden mukana, eikä se johtunut niinkään säälistä Tartsansia kohtaan, vaan pikemminkin häntä itseään. Tarkoin varjeltu salaisuus nimittäin oli, että Tiina oli korvannipukoitaan ja varpaankynsiään myöten ihastunut Markukseen. Tämä taas oli tykästynyt yhteen Mirjamiin, jota jostain käsittämättömästä syystä kutsuttiin Mikkeksi. Mikellä oli erinomaisen ruskeat silmät. Ja kun Tiina oli selkeästi porukan fiksuin, hän osasi vetää asiasta oikeat johtopäätökset. Sellaiset, jotka eivät miellyttäneet häntä yhtään.

– Nieminen voi lopettaa sen yhden miehen esityksensä ja sanoa, mitä tämä vuosiluku tarkoittaa. Ja voin vielä antaa sellaisen vinkin, että 1918 ei todellakaan tarkoita mitään, mikä viittaisi edes kaukaisesti ruskeaan. Sopivimmat värit olisivat punainen tai valkoinen.

Samalla opettaja katsoi luokkaan kasvoillaan ”minä olen hauska ja nuorekas kaveri, naurakaa vitsilleni” -ilme. Ja totta tosiaan luokka ulvahti uudelleen nauruun, kuin susilauma olisi haukahtanut käskystä samaan aikaan. Siitä huolimatta, että punaisen ja valkoisen sopiminen juttuun jäi monelle epäselväksi.

– Miksi Nieminen ei vastaa?

Tartsan kömpi punoittaen pystyyn, eikä hänen mielessään ollut yhtään käyttökelpoista ajatusta. Jos hän olisi ollut pahuonteinen kaveri, hän olisi poistunut luokasta pulpetteja

kaadellen ja päästellen painokelvotonta tekstiä. Hän ei kuitenkaan ollut sellainen, ja niin hän istui sävyisesti paikalleen. Kasvot kuitenkin vaihtoivat väriä samalla tapaa kuin kaverilla, joka menee tyhmyyksissään vetämään tupakansavua ensimmäistä kertaa henkeensä. Ensin posket olivat vihreät, sitten kellertävät ja lopuksi värittömät kuin lumiukolla. Sitten niille palasi terve puna, no ainakin puna.

Kun opettaja ei keksinyt uusia tapoja pojan nolaamiseksi, luokka rauhoittui. Vasta nyt Tiina tajusi, että hänellekin oli tullut viesti. Tyttö kumartui ja napsautti kirjekuoren kuvan auki.

– Mennäänkö meidän mökille porukalla tänään?

Tiina vilkaisi opettajaa, joka oli vajonnut hänelle, ah niin tärkeiden, vuosilukujen huomaan. Nopeat sormet naputtivat viestin, joka lähti saman tien.

– Sopii. Lähtekö kaikki mukaan?

– En tiedä vielä, mutta eiköhän.

Kello soi, mutta opettaja vaan jatkoi höpötystään. Ja ihan turhaan, kukaan ei kuunnellut, ei edes Tiina. Osa pojista alkoi poistua keskenään kovaäänisesti jutellen. Silloin opettaja sai hepulin.

– Ei tunti vielä ole loppunut. Heti paikallenne.

– Onko opettajan kuulo vanhuuttaan heikentynyt, kello soi jo.

Nainen punoitti ja ääni alkoi uhkaavasti kohota falsettiin. Kaiken lisäksi hermostuneisuus sai hänet änkyttämään.

– Ke-kellon soitto o-on vain merkki siitä, että tu-tunti on loppumassa.

– Sitä niin.

– Mi-minä päätän koska tu-tunti on ohitse.

– Ihan sama, totesi Aleksi, joka oli luokan pojista pahin suustaan. Hän tuuppasi oven auki ja jengi häipyi jättäen opettajan sökeltämään yksinään. Tiinakin lähti.

– Mitä ihmettä mä olisin siellä yksin tehny, rauhoitellut

opettajaa vai? Mä kyllä periaatteessa suhtaudun kouluun tollai aika hyvin, mutta pientä rajaa sentään, totesi Tiina käytävään päästyään. Kuten arvata saattaa, Tartsan sai kuulla yhtä ja toista loistavasta sukelluksestaan.

– Tartsan, mahtavasti maastouduttu.

– Pettikö liaani?

– Olisit vielä kajauttanut kunnan tartsanhuudon. A-a-auuuu...

Nämä enemmän tai vähemmän hulvattomat herjat eivät tehneet poikaan minkäänlaista vaikutusta. Hän vain huitaisi kädellään väheksyvästi ja naureskeli asialle itsekin.

– Alvari, venaa vähän.

Alvari odotti. Kun Tiina tuli samaa matkaa, niin kolmikko suuntasi portaita alakertaan.

– Sait sitten viestin. Oliko se Mantalta?

– Mä en edes muistanut katsoa.

–Takuulla sama viesti kuin mulle tuli. Kysyi, lähdetäänkö teidän mökille tänään.

Ala-aulassa kolmikko törmäsi Amandaan, Inkkariin ja Elvikseen. Kaikki kuusi olivat taas koossa.

– Mitä viisikko? Menossa ratkaisemaan kadonneen aarteen arvoitusta?

– Idiootti, meitä on kuusi.

– Juu, mutta viisikolla oli koira kanssa. Ja toi Elvis käykylällä hurtasta.

Koiranleuka jatkoi matkastaan ja kaikki viisi kääntyivät katsomaan purukumia vatkaavaa Elvistä.

– Antakaa olla, tai saatte kohta sanoa, että Elvis has left the building.

2 . LUKU

Hetken vielä muut viisi mulkoilivat Elvistä kuin odottaen tämän puhkeavan haukkumaan. Kun mitään koiramaisia eleitä eikä edes merkittävää yhdennäköisyyttä ollut Elviksen ja yhdenkään kuviteltavissa olevan koirarodun välillä, he luovuttivat.

– Niin, mä lähetin teille kaikille tekstarit. Mennäänkö meidän mökille?

– Mikä ettei, se vaan on niin sikakaukana.

Amanda vilkaisi veljeään halveksivasti. Tämä otti varmuuden vuoksi pari nopeaa askelta sivuun. Amandalla oli paha tapa potkaista, niin hienoa neitiä kuin muuten olikin.

– Alvari, sä oot patalaiska.

– Ethän sä itekään kävele metriäkään vapaaehtoisesti. Jos vaan on paikalla joku tarpeeksi tollo miessukupolven edustaja. Jos sillä ei ole mitään kulkuvälinettä, niin sä pistät kaverin viemään sun vaikka reppuselässä.

Elviksen vuodatus ei ollut mikään yllättävä. Elviksellä ja Amandalla oli ollut jo puoli vuotta aika erikoiset välit. Toisinaan näytti siltä, että kaksikko on ihastunut toisiinsa, toisinaan he taas ilkeilivät ja kiukuttelivat toisilleen kuin pahaiset kakarat.

– Hei, hei, otetaan ihan rauhallisesti. Mantan ehdotus oli ihan hyvä. Päästään hetkeksi pois näistä pakokaasunkatkuista.

Jälleen Tiina sai olla rauhanrakentajana, ja älykkäänä tyttönä hän heitti pikku vitsinkin sekaan. Kaikki hymähtivät, sillä eipä tässä pikkukaupungissa juuri ollut saasteongelmia. Asia nyt vain oli niin, että kaikesta huolimatta porukalla oli rutosti hyvää tahtoa. Kunhan vain löytyi sopiva syy perääntyä tilanteesta kasvojaan menettämättä.

– Musta on mahtavaa, että viimeisellä tunnilla on se seurakunnan vierailu.

– Minkä seurakunnan se muuten on?

Inkkari pyöritti hetken päätään kyselylle ja totesi sitten, että itse asiassa hän ei tiedä.

– Oli mikä hyvänsä, ainakin ne uskoo Jeesukseen. Mä olen nähnyt ne tyypit jossain, tiettei missä nyt yleensä puhutaan Jeesuksesta.

Inkkarin puheesta ei kukaan vaivaantunut. Se että Inkkari puhui Jeesuksesta, ei ollut mikään maankaatoihme. Varmaan kaikki koulussa tiesivät Inkkarista kaksi asiaa. Poika oli syntynyt jossain Kauko-Idässä ja uskoi Jeesukseen. Jos olisi kysytty syntymämaata, villit veikkaukset olisivat vaihdelleet Bangladeshista Pakistaniin ja Intiasta Meksikoon.

– Tietty se aina tavallisen tunnin voittaa, mutta...

Tartsanin lause pysähtyi kuin veitsellä leikaten, sillä Mirjami keinahteli ohitse, ja aivan sen näköisenä kuin ei olisi yhtään tiennyt, minkä vaikutuksen teki Markukseen.

– Hei haloo, maa kutsuu Tartsania.

– Janeko siinä menee.

Amandaa nauratti poikien puheet, mutta Tiina kihisi kiukua. Mekomakin keikistelijä, ja mitä erikoista ruskeissa silmissä muka oli? Markus koetti jatkaa puhettaan niin kuin mitään ei olisi tapahtunut, mutta koville se otti.

– Voittaa tavallisen tunnin, mutta ö-öö.

Inkkari pelasti Tartsanin, lähinnä siksi, että oli niin innoissaan uskisten vierailusta. Hän ei kerta kaikkiaan pystynyt olemaan hiljaa.

– Ja muistatte sitten kuunnella tosi tarkkaan, ne kaverit puhuu asiaa. Ja vankasti.

Elvis puuttui puheeseen, luultavasti vain vaientaakseen Inkkarin.

– Me ei olla koskaan käyty teidän mökillä.

– No kun se ei ole vielä ollut meillä kuin jotain muutaman viikon...

– Vajaan kuukauden, keskeytti Amanda veljensä vuodatuksen, mutta tämä ei jaksanut tällä kertaa hermostua, vaan jatkoi rauhallisesti.

– Miten vaan. Kumminkin se oli fajjan jonkun sukulaisen koti, ja vanhukset sai sen nyt vasta. Ei mekään ole siellä montaa kertaa oltu.

– Kaks kertaa, jos ollaan tarkkoja.

Sitten Alvari alensi ääntään ja alkoi sopottaa ympärilleen vilkuillen.

– Siellä on sairaan iso vintti, ja sen verran me kompattiin siellä Mantan kanssa, että tajuttiin, että siellä voi olla vaikka mitä.

– Mennään porukalla kattoon, mitä sieltä löytyy.

– Juu, voi olla vaikka aarre, paljon helmiä, kultaa ja timangeja.

Tartsanin sanat olivat ylimieliset, mutta äänensävy paljasti, että hän oli ihan yhtä innostunut ajatuksesta.

– Mutta antaaks teen vanhukset koluta siellä?

Aina yhtä järkevän Tiinan vastaus veti joukon hetkeksi hiljaiseksi, mutta sitten Alvarilla välähti.

– Ei kerrota niille.

– Aika paha, aika paha.

Nuoret valuivat ulos, missä aurinko paistoi kutsuvasti. Vaikka totta oli Amandankin kommentti.

– Sairaana kylmä tuuli.

Koulu oli asfalttipihoinen aika synkännäköinen paikka. Se oli lätkäisty keskelle peltoa, joten tuuli pääsi puhaltamaan ilman turhia pidikkeitä. Silti tytöt käänsivät kasvonsa aurinkoa kohden ja sulkiivat silmänsä. Poikia aurinko ei kiinnostanut, Elvis poistui asioilleen ja Alvari alkoi selostaa puoliääneen Tartsanille ja Inkkarille.

– Siellä voi olla aseita!

– Juu, ihan varmaan onkin.

– Niin, ja se aarrearkku, minkä päällä on pääkallolippu ja luuranko.

Alvari ei masentunut toisten epäuskosta.

– Eikä, kun isä on joskus puhunut, että sen joku sukulaismies olisi sotkeentunut semmoseen aseitten kätkentäjupakkaan joskus sodan jälkeen.

– Mä en oo koskaan kuullutkaan mistään aseitten kätkenästä.

– En mäkään siitä sen enempiä tiedä.

– Täytyy ottaa selvää, kysytään vaikka hissanopelta.

Muut kaksi rähähtivät nauramaan osoittaen näin mielihiteensä ehdotukselle, joka oli sekin heitetty huumorimielissä.

– Elvis kyllä tietäisi. Kysytään siltä, kun se tulee takaisin.

– Niin, tai katotaan netistä.

– Pitäis olla semmonen puhelin, jolla pääsis nettiin.

– Mun tekee mieli sitä Nokian kosketusnäytöllä olevaa kapulaa.

– Jaa semmosta musaluuria.

– Meidän fajilla on sellainen.

Kaikki kääntyivät hämmästyneenä paikalle palanneeseen Elvikseen päin.

– Jaa teidän fajilla. Mitä se semmosella tekee? Vanha äijä.

Olihan se aika tylästi sanottu, mutta ei se Elvistä loukannut.

- Se lataa ja kuuntelee musaa. Ja arvatkaa mitä musaa?
- Toi on helppo, Elvistä tietty.

Elviksen isä oli oikeastaan jo legenda eläessään. Niin hilitön Elvis-fani, että oli kuulemma aivan vakavissaan ehdottanut tulevan lapsen nimeksi Elvistä. Ehdotus ei kuitenkaan ollut mennyt läpi, vaan poika sai nimekseen proosallisen Matiaksen. Vaikka ei silti, jengi sanoi poikaa Elvikseksi, ilman ainuttakaan poikkeusta. Poika ei jakanut isänsä ihailun kohdetta muuta kuin siinä suhteessa, että piti hiuksiaan samalla tavalla kuin kauan sitten Memphissä, Yhdysvalloissa, vaikuttanut kuorma-auton kuljettaja, josta sittemmin tuli kohtalaisen kuuluisa ja menestynyt laulaja.

- Mikä semmonen musaluuri on?

Toiset vihkivät Inkkarin nykYTEknologian salaisuuksiin. Kännyköistä juttu kääntyi notkeasti mopoihin. Varsinkin Elvikselle aihe oli tärkeä.

– Me on isän kanssa laitettu sitä vanhaa mopoa kuntoon.

- Mikä se on?
- Joku Simson, semmonen sininen.
- Antaaks sun faija ajaa sillä?

Elvis hymähti ja totesi sitten, että varmaan kotipihalla saisi ajellakin.

– Siis, jos se joskus saataisiin käymään. Isä on varma, että se saadaan kuntoon, mutta en tie, välillä koko homma tuntuu ihan ylivoimaselta. Varsinkaan, kun fajakaan ei ole ikinä kuullut sen käyvän.

Kävi ilmi, että Simson oli tullut Elviksen isän omaisuudeksi puolivahingossa ja pikemminkin osina kuin kokonaisena menopelinä.

– Se on joku semmonen isän pakkomielle, isä-poika-juttuja. Yhdessä korjataan mopoa. Vaikka en mä sitä sano, onhan

se ihan kivaa.

Tartsan vilkaisi Elvistä kateellisena. Voi kuinka mielellään hänkin olisi tehnyt jotakin isänsä kanssa. Mutta juttu nyt vaan oli niin, että isän aika meni lähinnä töissä ja äidin kanssa riidellessä. Markus, tai siis kavereiden kesken Tartsan, oli ainoa lapsi, ja siksi jengi oli hänelle vielä tärkeämpi kuin muille.

3 . LUKU

Samassa kello soi ja väki alkoi siirtyä koulun yhdistettyyn juhla- ja liikuntasaliin. Eteisessä Tartsan ujutautui ihastuksensa lähelle, ei nyt kiinni, mutta niin lähelle kuitenkin, että kuuli tytön puheen.

– Se oli hieno kello. Semmonen taskukello, siinä oli junakuva ja kirjaimet SK.

– Oliko se kallis.

– Kai, mutta ei se siinä tärkeintä ole. Mun vaarinvaari on tuonut sen Amerikasta ja nyt se on varastettu. Joku oli murtautunut meidän huvilaan ja vienyt ruokaa ja jotain pientä säälää. Ikkuna oli rikottu, mutta kaikista eniten mua harmittaa kello.

– Se oli varmaan hieno.

– Takuulla, ja se oli mulle luvattu.

Sitten tyttökolmikko poistui kuulomatkan ulottumattomiin. Tartsan liittyi Alvarin seuraan ja saapui samaan aikaan salin ovelle. Alvari näki ensin näyttämön edessä kököttävät nukketeatterin sermit.

– Ei hyvää päivää. Meinaako ne, että me ollaan ihan karkaroita.

– Mä en kestä. Lähdetäänkö menemään?

Elviksen kysymys oli täysin muodollinen, sillä hän kulki eteenpäin niin kuin muutkin.

– Mikä ihmeen Saku ja Pena?

Sermeihin oli kirjailtu nämä kaksi nimeä, mutta edes Inkkari ei osannut selvittää niiden merkitystä. Muutenkin pojalla oli varsin kaksijakoinen olo, toisaalta hän oli mielissään, mutta toisaalta häntä hirvitti ajatus nukketeatterista. Oli kuin esiintyjille olisi tullut arviointivirhe. Kasvot punaisena hän kuunteli tovereittensa jupinaa.

– Mä sen tajuan, että noille pikkuskideille tarjotaan nukkeja ja tollasta, mutta meille, jotka ollaan kasvettu moisen ohi jo ajat sitten. Onko ne kuvitelleet tulevansa johonkin päiväkotiin. Noi pätkät varmaan tuijottaa Pikku Kakkostakin joka päivä.

Amanda heilautti kättään ekaluokkalaisia kohden. Siellä istuivat ne, jotka leikkivät vielä barbeilla.

– Ja seuraavana ”Sokea Bartimeus” nukketeatterina.

Elviksen syvän huokauksen siivittämänä alkoi nukketeatterin ääniraita kaikua ilmoille. Ja kävi niin uskomattomasti, että yleisö hiljeni täysin. Näytökseen oli ladattu sisään niin monia herkullisia yksityiskohtia, että se koukutti koko juhlasalillisen väkeä. Vähän väliä yleisö puhkesi raikuvaan nauruun.

– Eiks ookin mahtava esitys? Inkkari ei malttanut olla kysymättä kesken kaiken, kun hän näki, miten tarkkaavaisesti Tartsan seurasi näyttämön tapahtumia.

– Niin no, menehän se siinä.

– Älä yritä, Tartsan, sä oot haltioissasi.

Niin Tartsan olikin, mutta ei hän voinut myöntää sitä. Tiedä mitä Punanahan mieleen olisi juolahtanut. Kuka ties vaikka olisi kuvitellut toisen olevan kiinnostunut uskonasi-oista. Niin kuin Tartsan oikeasti olikin. Monta kertaa hän oli avannut suunsa kysyäkseen jotain asiaan liittyvää, mutta aina oli arkuus voittanut. Miten niin tärkeä asia voikin